

Dem Gescheite nu seng Jongen
ginn nach weider, le'hren zo':
An de Ste'er get gezwongan,
an en zitt den e'schte Plo'!

An se bauen, schaffen, zillen
an se liewe mat Verstand.
Een erfendt och alt eng Millen,
de' se dre'he mat der Hand.

D'Fralett le'hern d'Woll ze spannen
an zu Duch de Fuodem wieren.
D'No't deet sichen, an se fannen:
Emmer sche'ner mecht sech d'Liewen.

Vill notz Saachen sin z'erdenken,
d'pre'weg Hand de' brengt se ferdeg:
Bauer, bleif net emmer hänken
un dem Alen, a sief ärdeg!

D'nei Erfendonk muß du pre'wen,
Se'maschin, Hobitzeplo',
wo' et gutt aß, wers d'et le'wen.
Wuohl et notzt net emmerzo'.

Liichte Buudem, liicht aß d'Ple'en,
riicht deng E'chten no der Scholl;
mussen dräi deer Perd⁵ och ze'hen:
Deemno Buudem, deemno d'Roll.

Looß deng Ple' a Wone maachen
vun em Meester an dem Stech⁶,
well et geht an dene Saachen
ganz exakt a bis an d'Brech.

Bauer, was du mechs, aß wichteg
fir d'ganz Menschhet, wi's du weeß.
Durfir, sief am Fach du dichteg,
alles geht, wanns du gutt gehs.